

Een verschil van dag en nacht

Marcus 1: 29-38

Liturgie: Voorzang: Lied 216: 1,2,3 - Dit is een morgen
Welkom
Lied 149: 1,2
Stilte en begroeting
Lied 149: 3
Gebed
Lied 834: 1,2,3 - Vernieuw Gij mij
Gesprek met de kinderen
Zingen: Lees je Bijbel en Lês dyn Bibel (Ev. Liedb. 459)
Lezen Marcus 1: 21-38
Lied 837: 1,4 - Iedereen zoekt U
Preek
Lied 905: 1,3,4 -Wie zich door God alleen laat leiden
Geloofsbelijdenis
Lied 972: 3,5,10 - Hier staan wij
Dankgebed
Collecte
Lied 149: 5 - Nu zal, gelijk er staat geschreven
Zegen
Lied 431c - Amen

Wat wie it gezellig.
Freedtejûn. De iepening fan de soos.
En wat is it moai wurden. Prachtig.

En dan al die minsken. In protte minsken.
Ja, dat was ek fantastisch.
Sy kamen oeral wei.
Efkes belje (skylje) nei jonge minsken in Hearrenfean en oare plakken. En it wie smûk, noflik en bomvol.

Zo en nu ga ik verder in het Nederlands.
Want iets dat mensen aantrekt, daar gaat het vanmorgen ook over.
Vrijdagavond was dat de soos en ik hoop dat de soos blijft trekken en dat jongeren daar blijven komen.

Hier in Marcus 1 is dat een persoon. Een bijzonder man, die de aandacht trekt: Jezus. Zijn manier van spreken is indrukwekkend. Hij spreekt met gezag, wordt er gezegd. En heb je al gehoord, wat hij in de synagoge – in de kerk- gedaan heeft bij die man, die bezeten was? Jezus dreef de geesten uit. Die man werd bevrijd. Hij is een heel ander mens geworden! Echt, dat is een verschil van dag en nacht!

Een verschil van dag en nacht.
Dat zien we steeds weer.
Waar Jezus komt, daar gebeurt wat. Daar vinden veranderingen plaats. Daar wordt de nacht als de dag. Daar worden mensen met al hun hebben en houden in het licht gezet.

Dat zien we hier ook. Bij de schoonmoeder van Petrus en bij al die andere mensen, die werden genezen van hun ziekten en van hun kwalen. Die bevrijd werden van demonen en die door Jezus werden geholpen.

Dat is me toch wat. Je zult dat maar meemaken zeg. Dat maakt grote indruk. Geen wonder dat al die mensen bij Hem kwamen. Want bij Hem gebeurt er altijd wel iets bijzonders.

Als het om iets bijzonders gaat, dan staat er in dit gedeelte ook iets, dat mij verbaast. Natuurlijk al die genezingen en die uitdruivingen, dat is heel bijzonder. Dat zijn grote wonderen.

Maar dan, wat er staat in vers 34. Dat Jezus niet toestond dat die mensen het door zouden vertellen. Dat is heel apart.

De reden staat er ook bij. Omdat zij wisten wie hij was.

Maar dan wordt het helemaal verwarrend.

Die mensen weten, wie hij is. En toch mogen ze het niet vertellen.

Dat is trouwens iets, wat we vaker bij Marcus tegenkomen. Dat Jezus dat verbiedt. Marcus legt daar grote nadruk op. En de vraag is natuurlijk: Waarom doet hij dat? Is dat om te voorkomen dat de mensen een idool van hem maken? Of zou het een belemmering kunnen zijn in Jezus' taak en de weg die Hij moest gaan. Een weg naar het kruis. Een weg waar de mensen nooit voor gekozen zouden hebben. Nee, zo'n man als Jezus, die zal wel naar het zwaard grijpen. Dat is de man van de verandering. De man van wie veel kunt verwachten.

Zou het misschien daarom zijn, dat Jezus verbiedt om het verder te vertellen? Omdat Hij eerst alles tot het einde toe moest volbrengen?

Maar echt helder krijgen we dat niet en ik denk ook niet, dat het geholpen heeft en dat die mensen hun mond hebben gehouden. Want kijk maar, de mensen blijven komen. Dus kennelijk verspreidt zich dat gerucht als een lopend vuurtje.

Maar ondertussen gebeuren hier dingen, die ook heel dichtbij kunnen komen. Het gaat hier om een verschil van dag en nacht.

Nacht.

Dat zie je hier letterlijk als 's avonds al die mensen komen.

Maar nacht is ook figuurlijk.

Petrus' schoonmoeder met haar koorts.

Al die mensen met hun ziekten en hun kwalen.

En dan ook nog mensen die bezeten zijn. Die bezet zijn door machten en krachten, die zij niet meer de baas zijn.

Dan komt dat wel dichtbij.

We kunnen geveld zijn door echte koorts.

Maar er bestaat ook zoiets als goudkoorts en geldkoorts. Je wil alleen maar meer hebben. Je hebt nooit genoeg en je bent nooit tevreden met wat je al hebt.

Je kunt bezeten zijn. Bezet zijn door machten en krachten, die sterker zijn dan jij. Dan wordt hier over demonen gesproken. Maar dat kan ook een verslaving zijn. Iets waar je eigenlijk graag van af wilt komen, maar het lukt je niet. Het heeft een te sterke aantrekkingskracht.

Ik hoor het die jongen nog zo zeggen: Ik wil dolgraag van dat rotspul -van die alcohol- af, maar ik krijg het niet voor elkaar. Het blijft trekken en ik geef er steeds weer aan toe.

Dan ben je wel bezet.

En als hier dan staat, dat Jezus die mensen hielp en dat Hij bezette mensen bevrijdde van die demonen, dan denk ik wel eens: Was Hij maar hier en kon ik die jongen maar meenemen naar een plek, waar Hij was.

Maar dat kan niet meer.
Hij is hier niet meer.

Of ... toch wel?

Wat zei Hij ook al weer, toen Hij wegging? Ik ben met jullie alle dagen tot aan de voleinding van de wereld. Zo zei Hij dat toch? Ik ben met jullie?

Dat is best wel lastig.

En eigenlijk zie je dat hier ook.

Want dan heeft die die mensen geholpen –overigens: er staat niet, dat hij iedereen geholpen heeft. De mensen brachten ALLE zieken en bezetenen naar hem toe. En ALLE inwoners van de stad hadden zich bij de deur verzameld.

Maar dan: Hij genas VELE zieken van allerlei kwalen en hij dreef VEEL demonen uit. Maar dat even tussendoor, we gaan verder, want dan heeft Hij dat gedaan –die genezingen en die uitdrijvingen- en dan verwijnt Hij.

Hij gaat vroeg in de ochtend, toen het nog helemaal donker was, naar een eenzame plek om te bidden (vers 35).

En dan komen Simon en de andere discipelen met de boodschap: Iedereen is naar u op zoek. U moet komen.

Dan verwacht je dat Jezus zegt: Ja natuurlijk, kom we gaan naar die mensen toe.

Maar wat zegt Hij? Vers 38: Laten wij ergens anders heengaan, naar de dorpen hier in de omtrek, zodat ik ook daar het goede nieuws kan brengen.

Apart hè.

Maar is dat ook niet waar wij vaak tegen aanlopen?

Zijn dat niet de moeilijkste en de meest ontnuchterende ervaringen van het geloof?

Dat Jezus er voor je gevoel niet is?

Bij geloven hoort de ervaring van de nabijheid van God; de momenten dat je wist: het is goed. Momenten dat je er vol van bent en dat je er voor. Je staat in vuur en vlam en je merkt dat God met je bezig is en dat de Geest in je leven werkt. Het geeft je leven een boost van hier tot in de hemel. Je leven krijgt doel en het krijgt zin.

En dan, dan opeens verandert dat allemaal. Het gaat weg. Het wordt leeg. Voor je gevoel is Jezus er niet. God is er niet. Het is verdwenen in de mist.

Je vraagt je af, hoe dat nou zo gekomen is.

Heb ik misschien iets fout gedaan. Ben ik met dingen bezig, die niet goed zijn? Wat

kan ik er aan doen om dat gevoel weer terug te krijgen? Moet ik ergens mee stoppen?

Moet ik iets opofferen?

Maar ondertussen blijft het leeg en ervaar je niets meer van God.

Zoiets kan je onverschillig maken. Dat je denkt: Nou ja, it is net oars. Dan maar zonder Hem. Het kan je verdrietig en boos maken. Je kunt dan echt teleurgesteld zijn in God. Je kunt zelfs op een punt komen te staan, dat je zegt: Hij bekijkt het maar.

Als Hij zo met zijn beloften omgaat, dan hoeft het voor mij niet meer. Dan ga ik maar gewoon mijn eigen gang.

Zulke reacties zijn heel begrijpelijk.

En toch zeg ik dan tegen jou: Houd vol. Blijf geloven. Blijf hopen. Blijf verwachten.

Houd vol.

Het zijn tijden dat je op jezelf wordt terug geworpen. En dan komt het aan op kracht, op uithoudingsvermogen, op geloof – tegen je gevoel in. Zonder die gloed en zonder dat vuur.

Je wordt op jezelf teruggeworpen.

En je je wordt ook teruggeworpen op God: Op Hem naar wie je zo verlangt en die je mag aanspreken op Zijn beloften. God heeft Zijn beloften gegeven. Daarmee geeft Hij jou ook de ruimte om Hem daarop aan te spreken. Je mag het zeggen: God, U heeft beloofd dat U met ons bent en dat U ons hoort en ziet. Laat dat dan ook merken.

Maak het weer licht in mijn leven en maak Uw beloften waar.

Om het zo vol te houden is gebed nodig.

Het persoonlijke gebed. Maar ook het gebed voor elkaar. Om het vol te houden heb je elkaar ook nodig en mogen we ook samen al onze vragen en worstelingen bij God brengen.

Jezus doet het ons voor en laten we hem daarin volgen.

En daarbij mogen we ook weten en geloven, dat Hij voor ons bidt, dat wij het volhouden. We komen het vaker in de Bijbel, dat hij voor ons gevoel ver weg is, dat we hem niet zien, maar dat Hij wel betrokken is en blijft bij zijn discipelen.

We hebben een Heiland, die leeft om te bidden. En die Heiland, die bidt ook voor ons. En hier legt hij nog dat verbod op om het door te vertellen, maar later stuurt hij ons de wereld in om het goede nieuws te verspreiden. Met woorden en met daden.

En waar die woorden klinken, daar is Hij aan werk om mensen te helpen.

Waar die woorden zichtbaar worden gemaakt ins ons leven, in de kleine dingen en in wonderbaarlijke genezingen die nog steeds gebeuren- daar is Hij aan het werk om mensen te trekken uit de duisternis en te brengen tot zijn wonderbaar licht!

Al heeft Hij ons verlaten

Hij laat ons nooit alleen!

Amen

Piet Hulshof
8 februari 2015